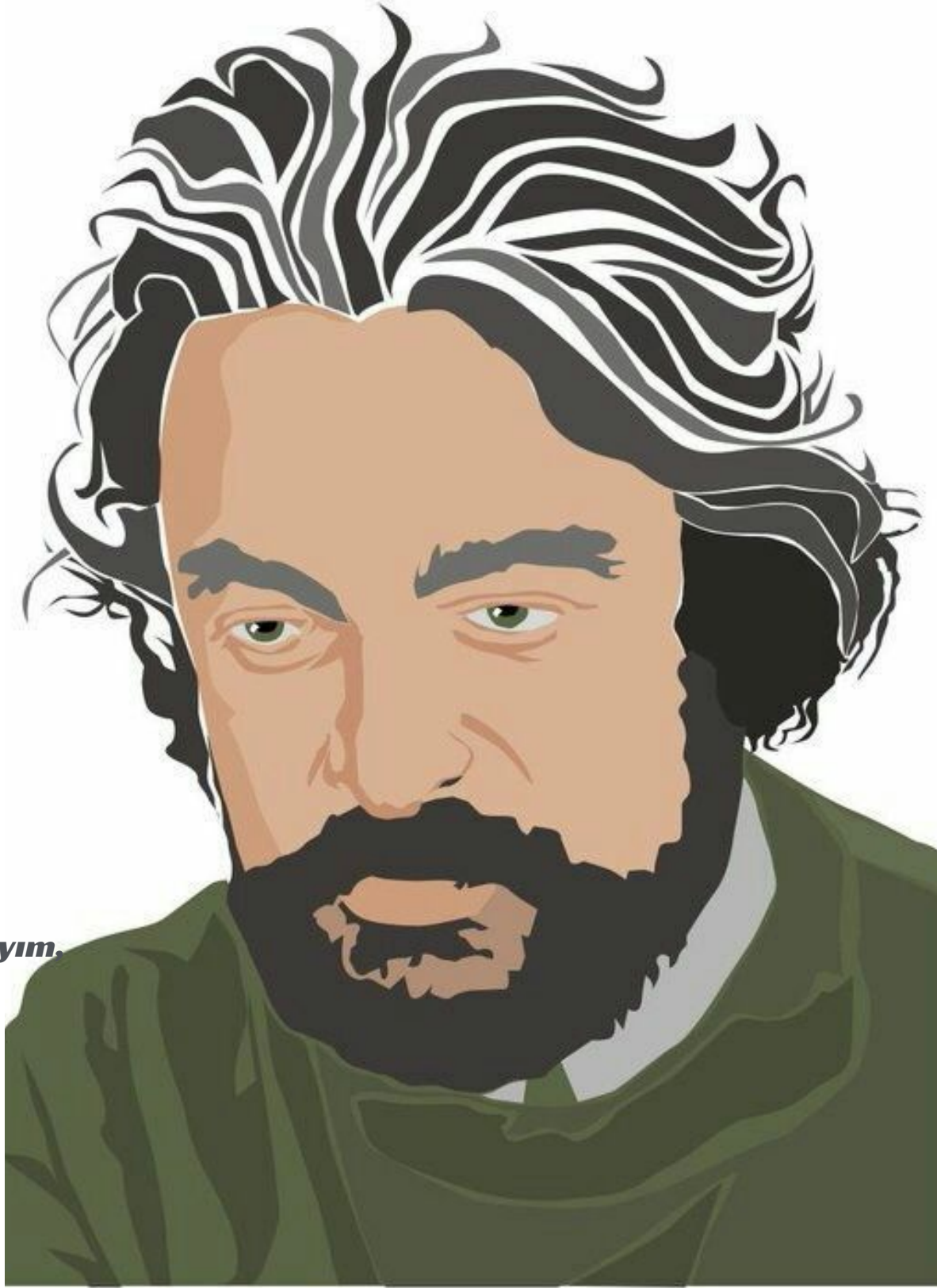

YAZI-YORUM

2
Sayı

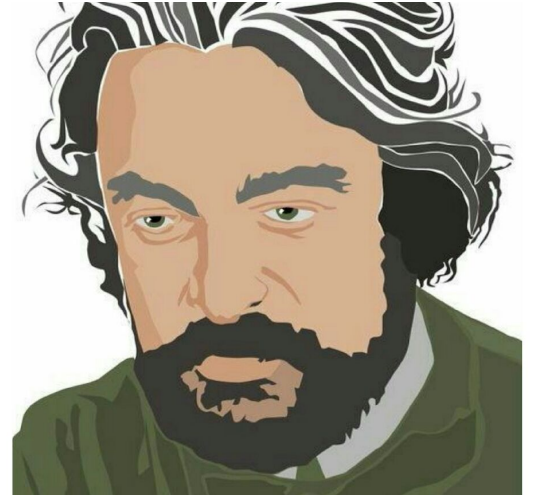
***Siz bilmezsiniz albayım,
insanlık
tek başına
kollarımda
can verdi.***

Yazı-Yorum

Edebiyat Dergisi

OÇUZ ATAY

"Hayatımın başı ve sonu belliydi; hiç olmazsa ortasını kaçırmamalıydım"

Öykü Deneme Şiir

Hatice Dökmen | Öykü
Zeynep Eşin | Öykü
Arzu Doğruer | Öykü
R'Ulaş Karakuş | Şiir
Ali Ulurasba | Deneme

YASEMİN PULAT

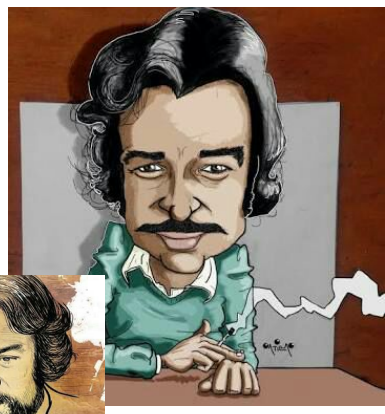
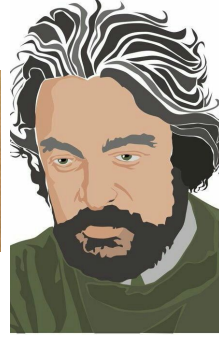
Röportaj

Frida Kahlo

Ama sevgilim, bir daha gelseydim dünyaya yine seni severdim... Canlı canlı çürüyeceğimi bilerek!

OĞUZ ATAY

Yazdığı kitaplarla Türk Edebiyatı'nda büyük izler bırakan Oğuz Atay kimdir? Yazdığı birbirinden değerli roman, eleştiri, kitap ve makalelerle yeri doldurulamaz bir yazar olan Oğuz Atay ve eserlerine dair ayrıntılar haberimizde.

OĞUZ ATAY KİMDİR?

Oğuz Atay 12 Ekim 1934'te İnebolu Kastamonu'da doğdu. Babası, VI., VII dönem Sinop, VIII. Dönem Kastamonu Milletvekilliği yapan Cemil Atay'dır. 1951'de bugünkü adı Ankara Koleji olan Ankara Maarif Koleji'ni, 1957'de de İTÜ İnşaat Fakültesi'ni bitirdi. Üç yıl sonra İDMMA İstanbul Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi (şimdiki Yıldız Teknik Üniversitesi) İnşaat Bölümü'nde öğretim üyesi oldu. 1975'te doçent olan Atay, Topografya adlı bir de mesleki kitap yazdı. Çeşitli dergi ve gazetelerde makale ve söyleşileri yayınlandı. Oğuz Atay, Tutunamayanlar'ın 1971-72'de yayınlanmasından sonra, önemli bir tartışmanın odak noktası oldu. Bu romanıyla 1970 TRT Roman Ödülü'nü kazandı.

Türk edebiyatının en önemli eserlerinden biri olan Tutunamayanlar, eleştirmen Berna Moran tarafından, "hem söyledikleri hem de söyleyiş biçimiyle bir başkaldırı" olarak nitelendirilmiştir. Moran'a göre Tutunamayanlar'daki edebi yetkinlik, Türk romanını çağdaş roman anlayışıyla aynı hizaya getirmiş ve ona çok şey kazandırmıştır.

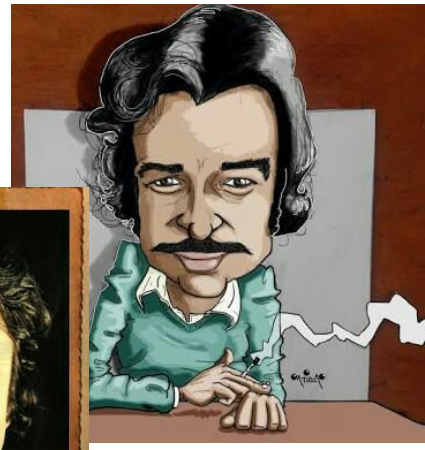
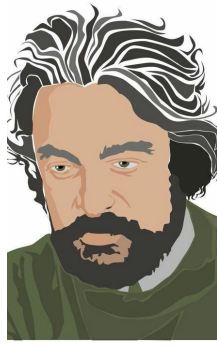
Atay'ın büyük etki yaratan eseri Tutunamayanlar'ı 1973'te yayınladığı Tehlikeli Oyunlar adlı ikinci romanı izlemiştir. Hikâyelerini Korkuyu Beklerken başlığı altında toplayan Atay, 1911-1967 yılları arasında yaşamış Prof. Mustafa İnan'ın hayatı konu eden Bir Bilim Adamının Romanı'nı 1975 yılında yayımlamıştır. 1973 yılında yayımlanan Oyunlarla Yaşayanlar adlı oyunu Devlet Tiyatrosu'nda sahnelenmiştir. Atay, beyinde çıkan bir tümör nedeniyle büyük projesi "Türkiye'nin Ruhu"nu yazamadan 13 Aralık 1977'de, İstanbul'da hayatını kaybetmiştir. Edirnekapı Sakızağacı Mezarlığı'na defnedildi.

Öldükten sonra 1987'de Günlük, 1998'de ise Eylem bilim adlı kitapları yayımlanmıştır. Sağlığında hiçbir kitabı ikinci baskı bile yapamayan Atay'ın kitapları ölümünden sonra büyük ilgi gördü ve defalarca basıldı. Yıldız Ecevit'in hazırladığı Oğuz Atay biyografisi Ben Buradayım... 2005 yılında yayınlandı. Türk edebiyatında yazdığı Tutunamayanlar ile post-modern tarzda eser veren ilk yazar Oğuz Atay'dır.

Oğuz Atay, özellikle Tutunamayanlar romanında, modern şehir yaşamı içinde bireyin yaşadığı yalnızlığı, toplumdan kopuşları ve toplumsal ahlaka, kalıplaşmış düşüncelere yabancılaşan, tutunamayan bireylerin iç dünyasını anlatır. Yapıtları eleştiri, mizah ve ironi barındırır. Kastamonu Valiliği kendisi adına 2007 yılından beri Oğuz Atay Edebiyat ödülleri vermektedir.

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- Tutunamayanlar (1972)
- Tehlikeli Oyunlar (1973)
- Bir Bilim Adamının Romanı (1975)
- Korkuyu Beklerken (1975)
- Oyunlarla Yaşayanlar (1975)
- Günlük (1987)
- Eylembilim (1998)

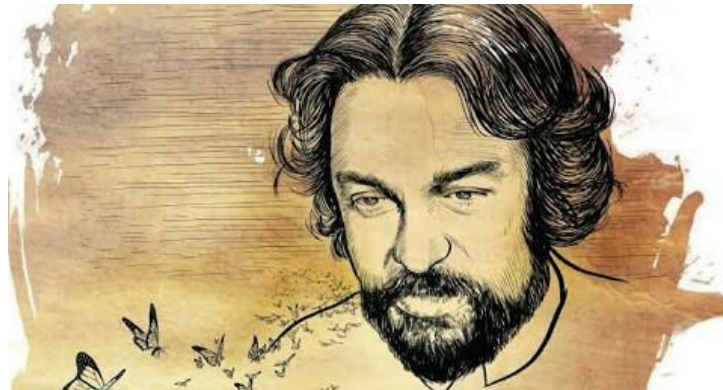
OĞUZ ATAY

Oğuz Atay'ın yarattığı metinler gerçek içinde gerçek yaratan ve yarattığı gerçeği dönemsel koşulların da ötesinde bir yerde muhafaza ederek yaşatan bir dil kurgusuna sahiptir. Romanlarımızda karşımıza çıkan durum ve bize hissettirdiği çıkmazlar, tam da böylesi bir kurgunun sonucudur aslında. Edebiyat, yarattığı fırsatın içerisinde kendi şansını ararken bir yandan da onu yaratan kişinin hayatına yaslanır. Kurgu da olsa bu daima böyle işlemiştir. Çünkü içsel olarak ilerleyen yazı, düşüncenin hiçbir evresinden bağımsız değildir.

Oğuz Atay'ın Babama Mektup aldı metni de tam anlamıyla böylesi bir yerde durur. Kurguyla gerçeğin, edebiyatla yaşamın kesiştiği yerde...

“Belki hatırlamazsın ama bugün sen öleli tam iki yıl oluyor. Ne yazık ki bu süre içinde ben daha iyi ve akıllı olamadım; bu fırsatı da kullanamadım... Oysa yıllar önce, bazı zamanlar, sen olmasaydın birçok şey yapabileceğimi düşünürdüm. Şimdi artık suçun kendimde olduğunu görmek zorundayım... Sana bazı şeyleri anlatamadım. Bir iki yıl daha yaşasaydın ya da dünyaya dönseydin - kısa bir süre için- her şey başka türlü olurdu sanki... Çaresizlik yüzünden birçok şeyin anlamı kayboluyor. Sen olmadıktan sonra sana yazılan mektup ne işe yarar? Fakat ben artık bir meslek adamı oldum babacığım.”

Yakın çevremde seninle ilgili bir hatıramı anlattığım zaman, ‘Ne güzel’ diyorlar, ‘Bunu bir yerde kullansana.’ Onun için, çok özür dilerim babacığım, seni de bir yerde, mesela bu mektupta kullanmak zorundayım... Geçen zaman ancak böyle değerleniyormuş; insanın geçmiş yaşantısı ancak böylece anlam kazanıyormuş... Ben, seninle ilgili olayları anlatırken aslında senin nasıl bir insan olduğunu belli etmemeye çalışıyorum; aklımca asil babamı kendime saklıyorum. Benzer taraflarımız olduğu bir gerçektir. Sen üstüne başına dikkat etmezdin; bense ne kendime bakıyorum ne de arabama...Uzun yıllarını geçirdiğin büyük şehrin sokaklarında ikimiz de kir içinde dolaşıp duruyoruz. Bazen arabayı bir ara sokakta durdurarak küçük ve karanlık meyhanenin birine giriyorum... Senin deyimle ‘tedrici intihar’... Sağ olsaydın yazdıklarımın bir satır anlamamakla birlikte gene de benimle öğünürdün sanıyorum. Galiba biz, babacığım, birbirimizi hep böyle anlamadan sevdik... Aslında yazdıklarım senin deyimle ‘uydurma’ şeylerdi; annemin seyrederken ağladığı filmler ya da okurken duygulandığı romanlar gibi ‘hepsi uydurma’... Sana yazdığım bu satırların da bir kısmı ‘uydurma’ olabilir; sana açıklamakta zorluk çekeceğim bazı nedenlerle senin anladığın biçimde bir gerçeklikten uzaklaşmak zorundayım... Senin için bir bakıma kolaydı babacığım. Birçok şeyi yok sayarak belirli bir düzen içinde yaşadın... Sinemaya gitmedin. Hiç roman okumadın. Zeytinyağlı enginar yemedin. Yabancı ülke özlemi çekmedin. Kimseye hediye almadın. Evde kuşkonmazdan başka bitki yetiştirmedin. Yalnız halk türkülerini sevdin... Basit beğenilerinin yanında beni şaşırtan duyarlıkların vardı...

Yasemin Pulat

Klasik olarak kendinizden bahseder misiniz? Yasemin pulat kimdir diye sormak istemiyorum. Biliyorum ki kendinizi anlatmayı seven birisi değilsiniz. Ben direk giriş yaparak, Edebiyat ile tanışmanız nereye dayanıyor? Hangi yıllara? Hangi kitaplara?

Yazmak, benim kendimi bilme, tanıma biçimim. Yazdıkça anlıyorum kendimi, yazdıkça biliyorum. Ne kadar değiştim, neye dönüştüm, şu anda kimim, bundan önce kimdim, yaza yaza öğrendim. Ve hala ben buyum diyemiyorum. İnsanın yolculuğu, kendini bulmak ve bilmek adına. Kendine yürüdüğü bir yol hayat. O yüzden kesin bir tarifim yok kendimle ilgili. Her gün yeniden doğuyorum. Her gün yeni kararlar alıyorum. Her gün öğreniyorum. Her gün değişiyorum. Yazar olmaya gelince; yazar olmak mümkün değil. Yazar doğmaktan başka bir şansınız yok. Ve eğer bir yazar olarak doğduysanız, o sizi zaten yakalıyor doğal bir şekilde.. Karşı koyamadığım bir dürtüydü yazmak. Sanki elim, ayağım gibi bir parçamdı. Sanki olmasa, sakat kalırdım. Bir karar almadım yazar olmakla ilgili. Yazar doğdum.

Evet yazmalıyım dediğiniz nokta?

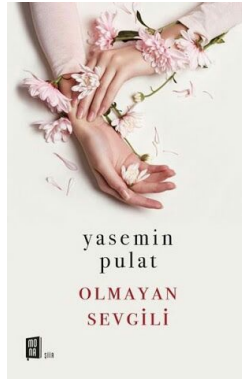
Evet, yazmalıyım demedim hiç. Yazmak bir yaşama şekli. Kendiliğinden oluyor. Kahvaltı etmek gibi, su içmek gibi bir şey. Kalbinden cümleler yükseliyorsa yazıyorsun. Yükselmiyorsa yapacak hiçbir şey yok. İstedığın kadar yazmalıyım de, sessizlikten başka bir şey gelmez elinden. Ki ben, proje yazarı değilim. Planlayarak, düşünerek, kurgulayarak yazamam. Bir iç meselesi benimki.

Mekân kavramı yazarken sizin için ne kadar önemli? Özel ortamlar arıyor musunuz yoksa “Nerede olsa yazarım” mı önemlidir?

Önemli. Sessizliğe ve tek başınalığa ihtiyacım var. Evim, atölyem bu yüzden. Konumu, baktığı yer, etrafındaki her şey, masanın üzerindeki objeler, renkler, sehpanın üzerindeki örtüye kadar, yazmak için seçiliyor benim hayatımda. Sevdiğim mekanlar da var. Beni rahat ettiren, ilham veren yerler.. açık havada yazmayı da severim. Bahçeler, dağlar, deniz kenarları.. Ama evim, mabedim.

Aklınızdaki imgeleri tamamıyla yazılara dökemediğinize inanıyor musunuz? Hayal ettiğinizin hepsi sözcüklerle buluşabiliyor mu?

Çok iyi anlattığımda oluyor, şimdi ben bunu nasıl anlatabilirim ki dediğimde. Hayal gücüme gelirse, sanırım bir çocuğun hayal gücüyle yarışabilirim(Bu yüzden

hepsini yazıya dökmek pek mümkün olmuyor. Hala bana deli derler endişesi taşıyorum. Bir de tabii, bazı duyguların kelime karşılığı yok gibi. Alfabe yetmiyor bazen anlatmaya. Sadece hissetmekle yetindiğim anlar oluyor.

Edebiyat ve felsefenin buluşması kaçınılmaz mıdır?

Ben edebiyatçı değilim. Bu soruyu edebiyatçılara sormak lazım. Yazar olmak, yazmak benim için yeterli. Yazarken felsefe yapıyorsam, doğal olarak yapıyorumdur. Zaten sormayan, anlam aramayan, hayatı ters yüz etmeyen biri yazar olmazdı diye düşünüyorum. Gider gazete-ci, dış politika-cı, iç politika-cı, züccaciye-ci, falan olurdu.

Sadece kitaplarınızla değil söz yazarlığı, köşe yazarlığı' da yapıyorsunuz. Yazamadığınız dönemler oluyor mu? Kalemı fırlattığınız ya da fırlatmadan masaya yavaşça koyduğunuz?

Kalemı ısırduğım, yediğim, sayfaları yırttığım, yaktığım bile oluyor. Çok tutkuluyum yazarken ve yazamazken. Perdeleri indirip, tabakları kırdığım bile olmuştur. Kendimi kulelere kapattığım, herkese küstüğüm zamanlarım oluyor yazamadığımda. Hayatın bir anlamı yokmuş, kalmamış, ben de zaten ölmüşüm çoktan gibi hissediyorum.

Bir cümle, bir ritim, bir ses, bir anı, bir olay içinizde yazma talebi oluşturuyor mu?

Yazmak.., içindeki suların yükselip alçalması gibi. Neye yükseliyor ya da alçalıyorsa onu yazıyorsun. Durağansa yazamıyorsun. Bazen bahçemdeki lavanta ağacı, başımın üzerinden geçen kuş sürüsü, bazen evde ölü bulduğum bir kelebek bile aşka düşürüyor beni. Bazen hiçbir şey..

Neden aşk?

Aşka zaafı olmayan biriyim. Birini hayatıma kabul etmem zor ve karmaşık bir süreç. Her şeyden önce sıradan şeyler yaşamayı reddeden bir ruhum var. Aşk, güçlü bir kalp gerektirir. Kalbi benim kalbimden daha güçlü olan biriyle karşılaşmadım henüz. O yüzden evet, aşk buydu, diyebileceğim bir yaşanmışlığım yok. Hep eksik kaldılar bana. Hep yarım kaldılar. Benim gücüm karşısında güçsüz kaldılar. Hep derim, ben hep aşklaşmayı yazdım. Henüz aşkı yazmadım diye. Eğer birine aşık olacaksam, bunu hak eden biri olmalı. Ben de hak etmeliyim. Aşkın içinde korku, güvensizlik, soru, düşünce, acaba olmaz. Aşk, onu bulduğunda, hiç korkmadığın, kendiliğinden güvendiğin, soru sormadığın, şüphe edemediğin, karşı koyamadığın ve teslim olduğun duygudur. Diğer taraftan, bana her şey aşk. Hayata ve onu yaratana duyduğum derin bir

atmayan, hayatımı değiştirmeyen bir aşk yaşayamıyorsam, yalnız olmayı tercih ediyorum. Olduğu kadarla yetinmiyorum.

Kitabınızı okuduğumuzda okuyucu ile güzel samimi bir bağ kuruyorsunuz daha çok bir i dkş gibi. Arz talep karşılıyor mu? Okuyucu bu halinizden memnun mu?

Bilmiyorum ki. Ben böyle yazıyorum. Başka türlü yazamazdım sanırım. Sosyal hayatımda mesafeli ve uzak biriyim. İnsanlarla kolay bağ kuramam. Yeni insanlar tanımayı sevmem. Çok arkadaşım yoktur bu yüzden. Ama yazarken, sanki herkes arkadaşım, dostum, sevgilim, ailem.. Orada mesafe yok. Korku yok, güvensizlik yok, ayrılık yok. Herkesle ve her Őeyle birim sanki. Böyle hissediyorum.

Yazarlık dışında Őuanda hazırlanmış olduğunuz projeniz var mı? Yani okuyucu sizi başka yerlerde de görebilecek mi?

İnan bilmiyorum. Her an her Şey olabilir hayatımda. Srprizli yumurta gibiyim bu açıdan. Hiçbir Şey yapmayacağım dediğim anda çok Şey yapıyor olabilirim. Bir süredir canım hiçbir Şey yapmak istemedi. Hayatın Őařasından, işlerinden, glerinden, projelerinden, kalabalığından çok sıkılmış buldum kendimi. Ama yazdığım, tamamladığım ya da son bir dokunuşu bekleyen işlerim var. Ne zaman doğru zamansa o zaman..

Bir süredir kşeniz kapalı. Köşe yazılarınıza ne zaman döneceksiniz?

Evet, günlük yazı yazmayı özledim. Ara verdim çünkü yazmam ve okumam gereken kitaplar vardı. Sonrasında, kendimi dinlendirmem, resetlemem için zamana ihtiyaım vardı. Biliyorsun çok uzun yıllar neredeyse ara vermeden yazdım. Yeniden eskisi gibi aşkla ve tutkuyla yazabilmem için biraz Özlemeye ihtiyaım vardı. Bu sonbahar-kış döneminde yeniden başlayacağım günlük yazılara. Her yerde yazmayı sevmiyorum. Evim gibi hissetmem lazım yazdığım yeri de. Kendimi zgr ve iyi hissetmem lazım. Şimdi bana diyorlar "bizde yaz." "Siz kimsiniz diyorum? Benim evim misiniz acaba?" Nerede yazdığım önemli benim için. Kendi evimi kuracağım galiba

Düşünsene

Düşünsene! Düşünüyorum. Ben de bütün insanlar gibi doğar doğmaz her şey olabilme ihtimaline sahiptim. Her şey bir yere kadar yolunda, sonra her şeyi tepetaklak ediyorum. Sahte bir coşkuya, taşkın bir kabullenmişliğe düşmeden düşünüyorum. Bir insana bedeninizi teslim etmeden önce zihninizi, fikirlerinizi, hayallerinizi teslim ediyormuşsunuz. O ise bunların hiçbirisini almıyor. Düşünüyorum. Kendimi ifade etmenin yollarını arıyorum aylardır. Duygusal bir şüpheye düşmeden, kendimden, sevgimden emin olarak kendimi ifade etmenin yolunu arıyorum. Bir yol yok. Umudun tatlı ürpertisiyle başımı yastığa uzatıyorum. Yastığım bir giyotin gibi. İkiye ayrılıyorum. Tenim, kanım, etim ayrı havada, zihnim, hislerim ayrı... Ürperiyorum kendimden. Bu umudun ürpertisi olabilir mi, bilmiyorum. "Aşk" sözcüğünü "Arzu"yla değiştirseler, her ikisi de gerçeğe çok yakın olurdu. Bu gece daha da lanet bir adamım. Kendime inanma gücümü de yitiriyorum. Epey acınası bir illete tutuldum severken. Benim yalnızca bir isim değil bir cismim olduğuna insanların inanmasını isterdim. Düşünüyorum. Öylece kalıyorum. Ondan bana kalan yalnızlığı sindirmeye çalışıyorum. Şu anı oluşturan diyorum kendi kendime geçmiş ve geleceğe ve şu an geçmiş ve gelecekte yoksunsa, neden şimdinin içi boş kabuğunu kırmaya çalışıyorum, canıma kıysam daha kolay. Düşünüyorum. Tanrım, bütün uyuşturucu ilaçlara rağmen yeryüzünü bir parti gecesindeymişçesine duyumsamasam olmaz mı? Biliyorum, bana da beş duyu verdin, çekiciliğiyle baş edebileceğim bir dış görünüş de verdin; bu konforumu oturduğum yerden ahkam keserek korumama neden yardım etmiyorsun? Eğer düşünmeseydim çok daha mutlu olurum.

Amelia drama/romantik bir film. Ameliaçevresinde olanlardan dolayı farklı bir kişilik oluşturmuştur. Kendi hayal dünyasını yaratan, gizemi seven, eğlenceli, sevgi dolu bir hayat. Bu hayatı yansıtan, izlenmeye değer bir film.

Film başlarken şu mesajı veriyor. Hayat devam ederken her yerde farklı şeyler olmaktadır. Bir yerde yeni bir bebek doğarken bir yerde yeni bir icat olabiliyor. Yani bir durum gerçekleşirken başkaları içinde farklı durumlar olmaktadır, başka yerlerde başka kişiler ve başka şeyler. Filmin geneline yayılan bir mesaj da şudur: Küçük şeylerle mutlu olmayı bilmek ve onlarla hayatımıza hayat katmaktır.

Amelia kimdir?

Babası Raphael Poulain, eski bir askeri doktordur. Amelie'nin babası suyla tedavi merkezinde çalışıyor. Sıkıca kapanmış dudaklar, ilgi eksikliğinin göstergesi. Sevdiği şeyler olduğu gibi takıntıları da var. Annesi Amandine Poulain, her zaman biraz sinirli biri olmuştur. Sinir tiki, zayıf sinirler. Aynı eşi gibi sevdiği şeyler olduğu gibi takıntıları da vardır. Amelie görüldüğü gibi sinirli, duygu bakımından baskın, sevgi duygusunun çok hissettirilmediği ebeveynlere sahiptir. Tabii bu anne ve babasının kötü oldukları anlamına gelmiyor ama baskın duygular var ve hissettirilmiyor Amelie'ye. Öyle ki babası onun sağlığını kontrol ettiği durumlarda kalp hastası sanmıştı çünkü Amelie babası ona yaklaştığında kalbi atıyordu. Bu durumda ebeveynlerin Amelie'ye mesafeli yaklaştığını gösteriyor. Tabii Amelie'nin kişiliğinde bu durum etkisini gösteriyor. Kalp hastası olarak düşünüldüğü için annesi onu evde eğitiyordu. Amelie, sinirli anne ve babasının tavırlarından dolayı kimseyle oynamıyordu ve kendi yarattığı dünyasına çekiliyordu. O dünya da kendi hayalleridir. Çevresinde de farklı kişilikler vardır. Örneğin yan komşusu tüm uykularını tek seferde uyuyup diğer tüm zamanlarında da uyanık kalmayı planlıyordu. Amelie'nin bir balığı vardır: Kaşalot. Evdeki sinir öyle yayılmıştır ki balık intihar girişimlerinde bulunuyor.

Bu da Amelie’de ve babasında bir travma yaşatmıştır. Babası dışı biraz daha kapanık hale gelmiş. Amelie travmanın da etkisiyle dış dünyanın etkisini hissedememiştir. Ona anlamsız gelmiştir. Ve kendi dünyasına çekilmiştir.

Görüldüğü gibi Amelie’nin çocukluğu bu şekilde geçmiştir. Yıllar geçtikten sonra bir kafede garson olarak çalışmaya başlar. Ama çocukluğundan gelen bir şey olsa gerek, yine yalnızlıklara kaçır. Kendisinin olduğu yer ve dünya hakkında çok saçma sorular sorarak kendisini eğlendirir. Bu da onun farklılığının bir göstergesidir.

İnsan hayatında dönemeçler olur veya hayatının şekillendiği durumlar olur. İşte Amelie’de de böyle bir durum olmuştur. Bir gece haberleri izlerken şaşırdığı bir haber karşısında elinden bir şeyi düşürür ve o yuvarlanan şey duvarın köşesindeki bir duvar parçasına çarpar. O parça hafif oynar ve eğilip oraya baktığında bir kutu görür. Bir çocuğun hayatından kesitler barındıran bir kutu. Amelie bunu çok iyi anlar. 31 Ağustos saat 4’de aklına parlak bir fikir gelir ve nerede olursa olsun kutunun sahibini bulacaktır ve o kutudaki hazinesini geri verecektir. Hazinedir çünkü her bir parçasına farklı anlamlar yüklenmiştir, farklı olaylar;duygular. Amelie araştırmaya konulup o kişiyi buluyor ve bunu yaparken kendisinin kim olduğunu göstermiyor.

Çünkü o bunu seviyor. Gizemli olmak onun bir özelliği. Ve yaptığı iyilik karşısında çok mutlu oluyor, sevgi doluyor. Hayatta da bu böyledir.

Amelie'nin hayalleri çok geniştir. Bir buluşmada aşık olduğu kişinin gelmemesi ihtimalini değerlendirirken onu, çalıştığı iş yerinden tutup bir dağ köyünde mücahit bir mülteci olarak hayal edebiliyordu ve bunu olaylar silsilesinde yapıp sonucu oraya bağladığını gördüğümüzde yaratıcılığını görüyoruz.

Amelie hedeflerinin peşinden koşup başarısına ulaşmıştır. Filmin sonunda gizemliliğinden sonra sevdiği kişiyle kavuşmuştur. Daha önce denemeler yapsa da bu onu tatmin etmemiştir, beklentilerinin altında çıkmıştır ve uzun bir süre yalnız kalmıştır. Ama sonunda gerçek aşkı yakalamıştır. Bu gerçek aşkı tesadüfi olarak yakalamıştır. İşte görüldüğü gibi aşkın ne zaman karşınıza çıkacağını bilemezsiniz. Ve karşısına çıkan bu aşkta Amelie kendisini bulmuştur. Sizin de gerçek aşkı yakalamanız, yakaladıysanız bırakmamanız dileğiyle...

Bütün kadınlar, bir erkeğin omzunun üzerinde uyumak ister.
Oysa ki siz bayım, bir sebze bile olamazsınız çünkü enginarın bile kalbi var.

Zaman hayalciler için zordur.

Doğru zaman gelince, tereddüt etmeden çitin üzerinden atlamalısın.
Hayat asla sahnelenemeyecek bir oyunun sonsuz tekrarından ibaret.Hayır...

Ben kimsenin gelinciği değilim.

Işıklandırmana dikkat et.

İki insanı birbirlerine aşık olduklarına inandırırsan olurlar.

Kemiklerin camdan değil.

Ama hayat seni de kırabilir.

-Mucizelere inanır mısınız? +Bugün değil.

Parmak göğü gösterirken yalnızca aptallar parmağa bakar!

Sensiz şu anki duygularım ancak geçmişin kuru bir kabuğu olabilir.

İnsan zamanı durdurmak istediği yere aittir.

Belki sadece diğerlerinden farklıdır.

Deve Dikenleriyle Dans

Bütün koğuş uykuda. Sultan hariç. Topal Meliha'nın çıkardığı uzun soluklu gazları, Artist Cansel'in koğuşun duvarlarına çarpan horlaması dışında çıt yok.

Sultan uyuyamıyor. Gözleri, küçük pencereden duvara vuran ışık yansımasının oynayışında asılı.

Asarlar mıydı onu? Yok canım, daha neler. Ne yaptı ki? Alt tarafı ciğeri beş para etmeyen kocasını öldürdü. Dünya bir pislikten kurtuldu. Ceza yerine ödül vermeliydi devlet ona ama neyse...

Ödül mü? O da ne? Çocukluğunda duymuştu bu lafı ilk kez.

"Aferin," demişti öğretmeni. "Her gün mızızlanmadan sütünü içiyorsun. Yağlı ekmeğini yiyorsun. Yarın sana ödül olarak bir kalem getireceğim."

Şaşırılmıştı Sultan. Yaptığı şey bu kadar önemli miydi? İç içe geçmiş iki odalı fakirhanelerinin dış odasında toplanırlardı sabahları. Annesinin inşaatlardan devşirdiği birkaç tahta parçasıyla yakılan sobanın anlık sıcaklığında ısınırlardı. Odanın ortasına serilen ince muşambanın etrafına doluşurdu altı kardeş. Tarhana çorbasına hücum eden altı kaşık. Tencerenin dibinden tak tak sesi gelmeye başlayınca şilteleri katlayan anneleri bağırdı.

"Babanız uyanınca taş yesin gayri."

Pek doydukları da söylenemezdi. Yarı aç yarı tok kalkarlardı sofradan. Öğretmeninin, Marshall Yardımı dediği süt tozundan hazırlanan süt olmasa hiç doyduğunu hissetmezdi. Allah'tan sınıfta epey çıt kırıldım çocuk vardı. Özellikle memur çocukları. Ne kadar özenirdi o zamanlar o kızlara, oğlanlara. Mis gibi kokarlardı. Sadece kendileri mi? Her şeyleri güzel kokardı. Sultan'ın bilmediği, ona yabancı kokular... Pırıl pırıl önlükler, kolalı yakalar, boyalı iskarpinler. Kızların saçlarında bıcır bıcır tokalar. Boyunlarında kokulu silgiler, ceplerinde işlemeli mendiller. Hele bir de beslenme saati geldi mi iyice derinleşirdi aralarındaki uçurum.

Sultan, babasının yağlığını sererdi sıranın üzerine. Gül yağının ağır kokusu burnuna dolardı. Kulplu alüminyum su tasını da yağlığın üzerine koyar süt sırasının gelmesini beklerdi. Dantelli peçeteleri, sırça bardakları ilk kez sınıftaki çocuklarda görmüştü. Kakaoyu da. Sıra arkadaşı Nesrin, narin elleriyle etrafı kırmızı dantelli peçetesini sıraya yayardı. Öğretmen ıslıl ıslıl parlayan bardağa sütü koyduktan sonra, Nesrin edalı edalı birkaç kaşık kakaoyu bardağına döker, iyice karıştırırdı. Bu karıştırma işleminden büyük zevk aldığı yüzündeki fettan gülüşten belli olurdu. Sonra birden durup kakaolu sütünü koklardı. Her gün değişmeyen oyununun ortalarında, "böğğğ" gibilerden bir ses çıkarıp bardağını Sultan'dan tarafa iteklerdi.

"Al sen iç,"

Biraz kızarırdı Sultan ama itirazsız kabul ederdi arkadaşının ikramını. O kara tozun, sütün lezzetini nasıl değiştirdiğine hep hayret etmişti.

Beslenme saatinde bir bardak süt ve bir dilim yağlı ekmeğe yemek mecburiydi ama Nesrin ve diğer memur çocukları mızızlanırlardı:

"Öğretmenim midem bulanıyor. Yemesem olmaz mı?"

Öğretmen her ne kadar, sütünüzü de içeceksiniz, ekmeğinizi de yiyeceksiniz dese de, o çocukların, Sultan gibi yoksul çocuklara ekmeceklerini ve sütlerini verdiklerini ve evlerinden getirdikleri çöreklerini ağızlarını doldura doldura yediklerini, doyduktan sonra da kalanını yine Sultan gibi çocukların önüne iteklediklerini görmezden gelirdi.

Deve Dikenleriyle Dans

Sultan kendi payına düşenleri bir solukta mideye indirdikten sonra, Nesrin'in içmediği kakaolu sütü, yemediği çörekleri, tatlı ekmekleri iştahla tüketti. Sonraki ders saatlerinde tokluğun verdiği rahatlıkla gözlerine bir uyku inerdi ki dostlar başına...

O zamanlar inerdi de şimdi inmiyor. Gözler uykuya düşman. Çocukları uyuyordur bu saatte. Aylar oldu yüzlerini görmeyeli. Mavişi yürümeye başlamış. Paytak paytak. Nasıl tatlanmıştır kim bilir? Sütte bırakmıştı sabiyi. Günlerce sızım sızım sızlamıştı memeleri. Ta ki süt keseleri ümidini kesene kadar... Kara oğlu Ömer'i birinci sınıfa yazdırmışlar. Büyümüş de, abi olmuş da okula gidiyormuş ciğer paresi. Nasıl da kıskanırdı kardeşlerini. Belki şimdi kol kanattır bacılarına... Ya ortanca bebesi. Kınalı kuzusu Fatma. İçli kuzusu... Hiç gıki çıkmazmış. Anasının elindeki bıçaktan sızan kanı gördükten sonra hiç konuşmamış...

Görüş günü ateş almaya gelmiş gibi üç beş dakika yanında kalan annesinin ağzından cımbızla aldı lafları. O da bir komşudan almış haberleri. Cadı kaynanası, Sultan'ın ailesine göstermemiş çocukları. Dalyan gibi oğluma kıyan o katilin ne kendisi ne yedi sülalesi sokağımızdan bile geçmesinler, dermiş.

Dalyan gibi oğlu da uçkurunu tutsaydı ya! Hadi uçkurunu tutamadı, hadi Sultan'ın yatağına oynasını soktu, hiç değilse Sultan dellendiği zaman Allah yarattı demeyip odunla dövmeye kalkmasaydı ya!

"Salak," dedi kendi kendine. "Öyle dellenecek ne vardı? Ne halt ederse edeydi, şerefsiz. Şimdi ne oldu? Çocuklar rezil, sen damda..."

"Yine mi uyumadın?" dedi sol yanından bir ses.

İrkildi kadın. Nihal'in sesiydi. Ranzasında doğrulmuş, Sultan'ı seyrediyordu. Teyturacı Nihal. Değişik bir kadın. Koğuştaki diğer kadınlara benzemiyor. Sosyetik, bilgili. İlk geldiği gün, "Tiyatrocuym," demişti de, koğuştaki diğer kadınlar gibi emine, gören tek gözüyle kadını süzüp dudak bükerek, bizim oralarda Teyturacı denir senin gibilere demişti.

Nihal, uykulu gözlerini ovuşturduktan sonra Sultan'ın yatağının ucuna ilişti.

"Hadi anlat bakalım. Yine neyi taktın kafana?"

"Heç," dedi Sultan. Yan yan güldü. "Toka taktım. Çiçek taktım... Gelincik taktım gelincik... Şimdi bütün tarlalar gelincik doludur... Çocukken gelin yapardık onlarla. Henüz tomurcuk olan çiçeği üç dört parmak gerisinden kırardık. Yeşil kaftanın içinde kıpkırmızı bir gelinlik gibi dururdu. Başka bir gelincik daha koparırdık. Ama hemen çiçeğin bitiminden. Onu da ters çevirip, tomurcuk gelinciğin sapına geçirirdik. Bir tarafından birkaç yaprağını çeker alırdık. İçindeki topçuğun yarısı dışta kalırdı. Kırmızı duvaklı, siyah saçlı bir baş olurdu. Ama yüzü boş. Kaş göz çizerdik üzerine. Dudak yapardık özene bezene. Sonunda kırmızılar giyinmiş bir geline benzerdi gerçekten... Ya da biz benzediğini sanırdık... Ee! Bu gelinin yanına bir de damat gerekirdi elbet. Kurumuş bir deve dikenini arardık. Bulurduk da. Uzunca koparırdık. Damat gelinden uzun olmalı, öyle değil mi ya! Onu da koyardık gelinin yanına. Her tarafı dikenli. Boz... Sevimsiz gelmezdi o zamanlar bize. Damat dediğin oydu zaten. Anamla Sümbül Teyze konuşurken duyardım. Aman bacım. Koca dediğin deve dikenini olup olacağı... Sonra oynatırdık damatla gelini.

/Aman bu fasulye iki buçuk liraya.

Hem kaynasın hem oynasın.../

Çocukluk işte... Çıkarsam buradan, çocuklarıma da yaparım o gelinle damattan...

Älem kadınsın dedi, Nihal. Sultan'ın dizine elini koydu. Çocuklarını özledin sen yine.

Başını öne eğdi Sultan. Uzun kirpiklerinden, solgun yanaklarına düşen yaşlar koğuştun loş ışığıyla parlardı.

Deve Dikenleriyle Dans

“Çocuklarımı, çocukluğumu ya da her şeyi... Bilmiyorum. Özlemeye korkuyorum desem inanır mısın? Bu dört duvar arasında yok olup gitmekten... Unutulmaktan korkuyorum.”

Korku ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Çocukken en çok babasının annesini dövdüğü gecelerde korkardı. Hepsini korkarlardı. Altı kardeş, küçük bedenlerini büzüştürüp fırtınanın geçmesini beklerlerdi.

Sultan, annesi gibi değildi. Fiske vurdurmazdı kendine. Kocasından da çekinmezdi. Gözünü çapaktan sakınmaz, diklenirdi sonuna kadar davasında. Üstelik kocasını da severdi. Gözünü açıp gördüğü, gönül verip sevdiğiydi. Eriydi. Bacasını tüttürendi. Ocakta aş kaynıyorsa erinin sayesinde kaynıyordu. Ah bir de uçkurunu tutabilseydi. Sultan başka kadınlara da benzemezdi. Paylaşmazdı erini kimseyle. Ne komşu kızı Meryem gibi üstüne kuma getirttirir, ne de Emmioğlu Rıza'nın karısı gibi metresi bilmezden gelirdi.

“Aklın varsa, akıllı ol. Şeytana uyma. Ola ki uyarsan da kendine mezar yeri seç.” derdi kocasına.

Kocasını gevrek gevrek gülerdi.

“Valla korkulur senden. Adı üstünde. Deli Sultan.”

Hırslanırdı kadın. Başını hin hin sallardı.

“Sen gül bakalım öyle. Ben söyleyeyim de sonra söylemedi deme.”

Deliliği hoşuna giderdi kocasının. Hırslanması da. İyice gaz verirdi, karısının kabarmış yüreğine.

“De bakalım. Nasıl öldürücen beni.”

“Keserim kör bıçakla,” derdi Sultan. Sonra gözlerini bir noktaya dikip düşünür, yeni bir icat bulmuş gibi heyecanla devam ederdi. “Yağlı urgan geçiririm, o kırılışı boynuna.”

Sultan, koğuşun nemli kokusunu çekti içine.

“Asarlar mı beni?”

Alaycı bir gülüş attı Nihal ortaya.

“Saçmalama. Kafanı böyle abuk sabuk kuruntularla doldurma... Hem asarlarsa beni asarlar. Komünist de benim. Vatan haini de.”

Sultan, Nihal'in gözlerinin içine boş boş baktı.

“Bizim, komşumuzun oğlu... Halil adı. Son zamanlarda onun da komünist olduğu dolanıyordu ortalıkta... Komünistliği kendisinin olsun ama o da senin gibi iyi insandır.”

Nihal kendini tutamadı. Kahkahası koğuşun bütün köşelerinde yankılandı. Ranzaları bir kıpırdanmadır aldı. Kör Emine, öfkeyle bağırırdı.

“Gece yarısı bu nedir ya! Kesin sesinizi!”

Nihal kendini zorlayarak gülmeyi kesti.

“Kusura bakma abla. Şu Sultan yok mu? Çok komik kadın ya! Ona gülüyorum.”

Emine, tek gözüyle manidar bir bakış fırlattı kadınlardan tarafa.

“Orospular sizi! İşiniz gücünüz şamata!”

Yan ranzanın üstünden Cansel doğruldu yatağında.

“Kim lan o? Çabuk söyleyin. Kim orospu dedi bana lan?”

Bu sefer gülen sadece Nihal değildi. Sultan da gülme krizine girmişti. İkisinin de karınlarına ağrılar girmesine rağmen kahkahalarını durduramıyorlardı. Cansel, iyice hiddetlendi. Uzun boyu ve iri gövdesiyle ranzadan atlayıp, kadınların başında bitti. Gözü dönmüş vaziyette üstlerine yürüyüp, ikisini de saçlarından yakaladığı gibi kafalarını birbirlerine vurdurdu. Aniden kesiliverdi kahkahalar. Bir lokmalık iki sıska

Deve Dikenleriyle Dans

beden kurtulmaya çalıştı Cansel'in elinden. Bütün koğuş ayaklanıp kavgayı bitirmek için çabaladı ama Cansel'in hırsı geçmedi.

Sultan ve Nihal yüzleri gözleri kan revan içinde yere yapıştıklarında, Cansel'i ancak ayırabildi kadınlar.

Kapıdan gardiyanın sesi geldi, sert ve soğuk.

"Kesin gürültüyü! Yatın, zıbarın!"

Kör Emine, bir dal sigara uzattı Cansel'e.

"Al şunu zıkkımlan da kendine gel be kadın!" sonra gardiyandan yana söylendi. "Kestik zaten. Bitti gitti, geçmiş ola."

Cansel, homurdanarak lafa girdi.

"Orospu dediler bana!"

Yine hırsını alamayıp kadınlara doğru yürümeye davrandı. Fırsat vermedi Emine.

"Otur Allah aşkına. Bir laf dinlediğin yok. Onlar, sana orospu demedi. Ben, onlara dedim yahu!"

Aval aval baktı Cansel, Emine'ye ama inanmadı.

"He. He. Şimdi lafı kıvrırın bakalım."

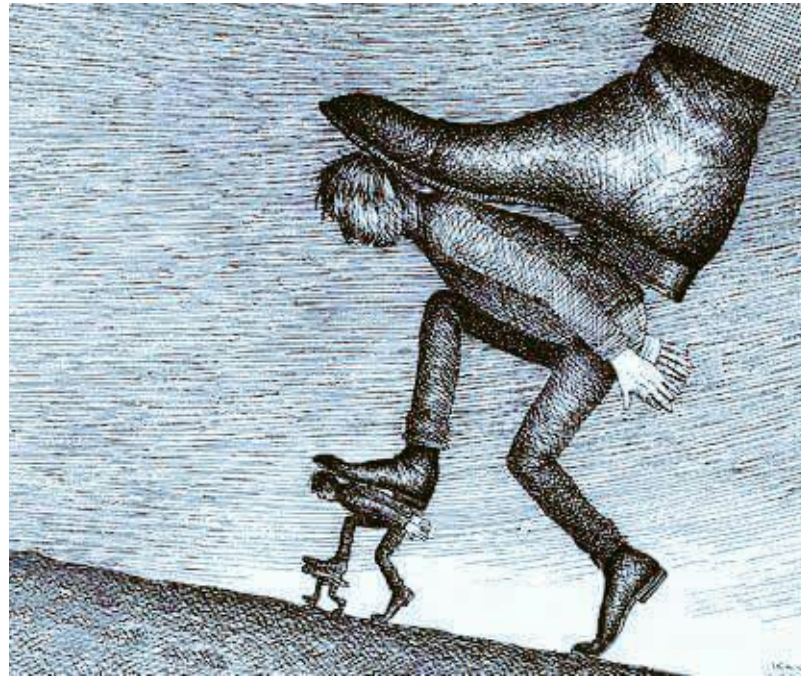
Sultan, dudaklarından ve burnundan akan kanı tülbendiyle silerken gözlerini Cansel'den ayırmadı.

Kıvrırmak mı? Kıvrırmak ona yakışmazdı. Orospulara yakışırdı kıvrırmak. Cansel'e mesela. Kocasının oynaşına mesela. O orospu yüzünden bu Allah'ın belası yerde çürüyecekti. Çocukları, o kıvırtık orospunun yüzünden onsuz büyüyecekti. Cansel'de orospuydu işte. Kıvrırmak onlardan kalıp Sultan'a düşmezdi...

Kin, nefret ve öfkeyle iyiden iyiye bilendi Sultan. Kalktı yerden. Ayakları tazı hızında. Gözleri şahin kadar keskin. Elleri aslan pençesi. Ummadığı bir anda yakaladı Cansel'i. Beş dakika önce hırsı inmiş olan Cansel, kendini yerde buldu. Yerde ve boynu Sultan'ın parmakları arasında...

Şiir

R' Ulaş Karakuş İnsanlık Meridyeni Kelebeğe Özgürleme

KELEBEĞE ÖZGÜRLEME

soyundum
koynuna girdim ölgün gecenin
nefes nefes dirilttim.
göğün lacivert yüzünü emziren begonvillere tutunmuş
hüthüt kuşları
şahidimdir.

havza havza akittim
gecenin teklîğine
denizlerce coşkunluğumun çoğulluğunu.
başımda uçuşan alaz benizli kelebeğe
canımdan bir can ısmarladım tanrıya inat;
bir gün daha uçsun diye.

R'Ulaş Karakuş

İNSANLIK MERİDYENİ

Yamalı bir pantolon, şu dünya atlası
öylece çürümüşlük sarmalı...
herkes bir sınır koymuş kendine
“önünden ye!”
yiyebilirsiniz!
aşağısı açlıktan basık,
yukarısı tokluktan şişkin.

yarım küresi yarılarsa dünya...
yağmuru da eşit ıslatmıyor ya
o da ayrı bir halt yemesi.
aşağısı sıcaklıktan basık,
yukarısı soğukluktan şişkin.

insanlık meridyenine hala ulaşamadık!

denklemler türetiyor dünya arsızca.
bir set gibi kendi ekseninde
laftan anlamaz günler doğuruyor
ve
eşitsizliğinde boğuyor bizi.
nihayetinde
hep deniz seviyesinde kalıyor 'insanlık'...

R'Ulaş Karakuş

Lilithin Kızları

Tarlabası'nın puslu tekensiz saatleri, kar yağmış, buza kesilen sokaklar can alıyordu. Yüzsüz yıllar geçmesine rağmen soğuğa hala alışmamış, başında zengin semtlerin çöplüklerinden bulunmuş kürklü şapka, üzerinde güvelerin yediği kürk manto ile elindeki valizi sürükleyerek hızlı adımlarla yürüyordu. Sokaklar yaşanmışlık dolu, az ilerideki çöp tenekesinin orada Nazan'ı bıçaklamıştı satıcısı, yine karlı bir gündü, incecik bedenine o kadar kanı nasıl sığdırmıştı gariban, sokaklara karla karışık kan yağmıştı. Elini cebine attı, para yerinde, rahatladı. Cılız ışıkları zar zor seçilen, harfleri dökülmüş Requiem for a dream oteline girdi. Resepsiyoncu çocuk kim bilir hangi ıslak rüyalarda lobide uyukluyordu, masadaki zili çaldı. Aniden uyandırılmanın verdiği öfkeyle gözünü açan çocuk Yüzsüz'ü görünce daha da hiddetlendi. " Bir sen eksiktin bu saatte, off fare leşi gibi kokuyorsun, haydi allah versin, başka kapıya". Cebindeki dolarları çocuğa uzattı" Sadece bir gece kalacağım, odanın parasını al geriye kalanı senin". Çocuk ikiletmeden parayı kaparak anahtarı uzattı. Yüzsüz yıllar sonra ilk kez kapalı bir mekanda kalacaktı, odanın terli, ekşi kokusuna aldırılmadan valizini açarak lavanta kokulu sabun ve şampuanı çıkarttı banyoya girdi, bedeninden çamur gibi akan su yavaşça saydamlaşıyordu, tiftiklenmiş saçlarını taramaya çalıştı, açılmayınca makası alarak dibinden kesti. Banyodaki kırık aynada baktı yüzüne "Son saatlerin senin bunlar kızım, ünlü de olup gazetelere çıkacaksın bu halinle, hani şu üçüncü sayfa haberlerinde. Evsiz, yapayalnız, çirkin kadın otelde ölü bulundu. Ah yalnızlık, yazmazlar ki asıl yalnızlık insanlar tarafından terk edilince değil sevildiğini sandıklarının arasında, anlaşılmayınca, aldatılınca, yaşanıyor". Tanıdık lavanta kokulu havluya sarınarak, yanında getirdiği çarşafı yatağa serdi. Kafasının içindeki sesler, yan odalardan gelen hayat kadınlarının, transseksüllerin iniltilerini bastırıyordu, susmuyorlardı. Yatağa uzandı, televizyonu açtı, eski bir Türk filmi oynuyordu, gülümsedi, keşke içinde kaybolacağı bir film olsaydı yaşamı sonu mutlu biten. Yıllardır sokaklardaydı, çöplüklerde kalmış, parklarda yatmış, soğuktan kulağı kopmuş ama yine de yaşamıştı. Üç kadının hikayesini anlatarak karnını doyurmuş, artık kim olduğunu unutmuştu, hangisiydi?, yoksa hiçbiri miydi? , ama artık affedilmesi gerektiğini biliyordu. Yanında getirdiği ilaç kutusunu açarak bir avuç ilaç attı ağzına, tek tek kadınlarını çağırırdı, hikayelerini son bir kez anlatmaya...

SAHNE 1 / BEYOĞLU LOKANTASI BAHÇESİ / DIŞ /GÜNDÜZ

ROJİN (FATMA GİRİK)

Şimdi siz benden nefret ediyorsunuz ya yoldaş, bir dinleyin beni. Bizim oraların iklimi serttir, acımasızdır, insanı da iklimine benzer. Biz açlıkla, korkuyla büyüdük , kış bir bastırdı mı, aylarca evden çıkamazdık. Ne doktor bildik ne öğretmen, mahsulleri ya dağdakilere vermememiz için asker alırdı ya da dağdakiler, açlık nedir bilir misiniz siz? Annem askeriyenin çöplerine atılan fasulye, nohut yemeklerini toplar, yıkar, tekrar pişirip doyururdu karnımızı .Dokuz kardeşlik biz heval, açlıktan, hastalıktan kırıldı yedisi, bir ben kaldım, bir de Berfin'im hüznü gözlü kardeşim. Bir gün dağdan geldiler, onlara katılırsak ailemde doyacaktı bende, bilemedim ne olduğunu içimde bir korku... Gittim dağa üç yıl kaldım , silah kullanmayı da öğrendim, düşmanlığı da, aşkı da. Komşu köydendi, o benim gibi açlıktan değil davası için çıkmıştı dağa, bakışları ılık ılıktı. Ama sevda yasaktı. Bir gün dediler ki şehre ineceksiniz, ölen kardeşlerinizin

Lilithin Kızları

intikamını alacaksınız, bu uğurda şehit olacaksınız. Benimki gönüllü oldu, ardından ben. İndik şehire, mitingin olduğu alana yürüyoruz, ışıltılı mağazalar, gözümü alamadım, sanki farklı bir ülkeydi, buradaki insanlar masal diyarında yaşarken benim topraklarımın acı kaderini nasıl da görmezlikten geliyorlardı. Hırslandım. Davamın haklılığına bir kez daha inandım. Oturduk banka bekliyoruz, elinde balonlarla koşan çocukları, sarılan sevgilileri gördüm, ben ne çocuk olabilmiştim ne de genç. Berfin'im geldi aklıma ah be heval yapamadım, "vaz geç" dedim, "gel kaçalım" yüzüme düşmanımış gibi baktı... hızla yanımdan uzaklaştı, başladım bağırmaya "Kaçın, canlı bomba". Sonrası kocaman bir gümbürtü. Kendime geldiğimde hastahanedeydim, yüzümün, vücudumun yarısından fazlası yanıktı. O gün kaç can gitti bilmiyorum, ama ben bedelini bu dünyada da diğerinde de ödeyeceğimi biliyorum... Bir tabak daha mı yemek ısmarlayacaksınız, tamam yerim, doymaz zaten benim karnım kolay kolay ha bu arada inanmayacaksınız ama benim çok güzel gözlerim vardı.

Yüzsüz valizinden siyah kalemi çıkarıp bir et parçasından oluşan sol gözüne çekti, bir avuç ilaç içerek,

SAHNE2 / BEYOĞLU PASTAHANESİ BAHÇESİ / DIŞ /GÜNDÜZ

SEVİLAY (BELGİN DORUK)

Ne o hanımefendi, burnunuzu tıkayarak, acıyan gözlerle, adımlarınızı hızlandırarak kaçılıyorsunuz yanımdan. O elinizdeki çanta var ya ben onu müşterilattakilere bile vermeye utanırdım, kendinize gelin lütfen. Seyfizade'lerin yalısının biricik kızıydım ben, bir yürüdüm mü yollarda kuşlar bile şakımaz bana bakardı. Canım validem erken göçtü aramızdan, babacığım la ben kaldım, koleji bitirdim, Amerika'ya gidecektim, babacığım da göçüverdi erkenden... İyi adamdı, hoş adamdı ama saftı biraz. Miras yerine borçları bıraktı bana. Her şey satıldı, babamın arkadaşı Muhittin amca aşıkmiş meğer bana. Ben on sekiz yaşımdayım o altmış sekiz. Düşündüm çalışsam ne kazanacağım, tamam dedim evlendim. Bir dediğimi iki etmedi, benim kadar torunları vardı, evlatlarını bile reddetti. Gündüz her şey güzeldi de gece olunca, ah nasıl anlatsam size, gözlerimi kapatıyorum ama içim kaldırmıyor, üzerimde beyaz beyaz dökülen tüyleri... Bir gece kalbi dayanmadı gidiverdi, otuzumda dul kaldım. Geçen yılların intikamını alırcasına gencecik, her biri birbirinden yakışıklı sevgililerim oldu, yaşım ilerledikçe daha da gençleri seviyordum... Yüzünüzdeki müstehzi gülümsemeyi saklamaya çalışmayın, gördüm ne yani yanınızdaki yerine genç bir adam istemez miydiniz sizde? Neyse efendim, nerede kalmıştık... Bir gün baktım satılacak hiç bir şey kalmamış, son sevgilimde çok masraflıydı. Gittim tefeciden para aldım. Gemiyle Avrupa turuna çıktık, dönüşte tefeciler buldu beni ama verecek bir şey yok. O hırs la yüzüme döktüler kezzabı, bir yandım ki sormayın, dövüşler öldü diye çöpe atmışlar, gözümü hastahanede açtım. Muhittin Bey'in ahı mı tuttu ne? ama pişman mıyım diye sorarsanız, yine olsa yine yaparım. Şimdi belli olmuyor ama beyefendi, benim kıpkırmızı öpülesi dudaklarım vardı. Affınıza sığınarak sorsam bir profiterol daha ısmarlar mısınız?

Yüzsüz, valizinden kırmızı ruj u alıp yanık dudaklarına sürdü, bir avuç ilaç daha alarak.

Lilithin Kızları

SAHNE 3 / BEYOĞLU BAR BAHÇESİ / DIŞ / GECE

EVRİM (ZUHAL OLCAY)

Hişşt, hocam ya bana şarap ısmarlasana, bak bir kadeh şaraba, sana unutulmaz hayat öyküsü anlatırım, çocukluğumdan başlayarak. Annem, babam üniversitede hocaydı benim, gerçi pek sevememişlerdi beni, diğer aileler gibi değillerdi. Doğum günlerinde diğer çocuklara oyuncak alınırken bana kitaplar alındı hep. Başımın okşanması mı, şevkat mi? yok onları bilmem ben... Aşk, sadakat falan hepsi palavra, hormonlar sadece. Gençliğimde en çok evli erkekleri sevdim, satranç gibi işte, hamleleri iyi hesapladın mı, eşleri olan piyonlar ilk önce gider ardından şah mat ve kazanan hep ben. Yok yok yanlış anlama üstat, genetik mühendisiydim ben, tanrıçılık oynadım yani, bir sürü de ödül aldım, aldım almasına da babamı bir türlü mutlu edemedim, hep daha fazla başarı istedi benden, o istedikçe ben çalıştım...Aramızda kalsın, bir çocuğum olmasını çok istedim ama korktum, ya kendi ailem gibi sevgisiz olursam, kıyamadım çocuğa, yoksa kıydım mı? Dört aylık olana kadar büyüttüm içimde, elleri, kolları oluştu, tekme atışını bile hissettim, ilk kez bir varlığı sevdim. Çok önemli bir çalışmamız vardı o esnada, hayvanlar üzerinde deney yapıyorduk, ilacı tam enjekte edecektim ki deneğe, kaçırınca o telaşla elime sapladı... Yaa kader işte dostum, bebeğimi kaybettim o ilaç yüzünden. Sonrası mı? Gece gündüz laboratuvarında çalışmaya devam. Yine sabahladığım bir gecenin ertesiydi, uyandım bir baktım, kafasız insanlar gördüm, ses nereden geliyordu? bilgisayara mı bağlanmışlardı? gözümü hastahane açtım, her yanım yanık içinde, sözde bütün kafesleri açıp hayvanları salmışım sonra laboratuvarı ateşe vermişim... Neyse bir yıl kaldım akıl hastahanesinde. Sonrası da sokaklar işte. Eee hadi şarabım bitti, hem tuhaftır ama hatırlıyorum benim çok güzel saçlarım vardı.

Yüzsüz valizinden, uzun siyah peruğu çıkartıp başına taktı, son bir avuç ilacı daha alarak.

Parçalanmış yüzü, yozlaşmış ruhuna nasılda uyum sağlamış, bütünleşmişti. Esirgeyici uyku vücudunu kaplarken, yatağın üzerinde yürüyen böceği gördü, Samsa geldi aklına gülümsedi, yalnız değildi işte. Çocukluğunun masumiyetinden kalma lavanta kokusunu içine çekti, son bir gayretle doğrularak valizinden kalem ve kağıdı çıkarttı, kızların kaderi kendisinininki gibi olmamalıydı. Titreyen elleriyle boş kağıda mutlu sonlar yazarak kızlarını Havva'nın günahsız kollarına bıraktı.

Kafasında çiçekleriyle, resme olan aşkıyla, yaşadığı onca acıya ve özleme inat dimdik hayatta duran, Frida Kahlo'nun hayat hikayesidir. Resim denildiğinde kafasında koca güllerle bezeli figürüyle hemen akla gelen, "Bir ressam olarak doğdum" diyecek kadar kim olduğunun farkında ve "Bir fahişe olarak doğdum" diyecek kadar da cesur, hayatı mücadeleyle geçmiş bir kadın, Frida Kahlo.

Dilim döner mi Frida'nın yaşadıklarını anlatmaya bilmiyorum ama daha yazmaya başlarken kendimi en az onun kadar cesur ve güçlü hissediyorum. Sayfalarca yazsam doyamam ve anlatacaklarım da bitmez biliyorum. Çünkü işte öyle bir hayattı Frida'ninki... Çünkü resimleri hangi akımlara örnek gösterilirse gösterilsin, her zaman resimlerden acı fişkırı. Tuvalde yansıyan gerçek ve acı, hayatın ta kendisiydi.

6 Temmuz 1907'de Meksika'da Macar Yahudisi fotoğrafçı Wilhelm Kahlo ve Kızılderili asıllı Matilde Calderon Gonzales'in dört kız çocuğundan üçüncüsü olarak dünyaya geldiğinde ona "Magdalena Carmen Frida Kahlo Calderon" adını verdiler. Ancak Frida daha sonra doğum gününü 7 Temmuz 1910 olarak ilan edecekti. Çünkü bugün Meksika Devrimi'nin gerçekleştiği gündü. Çünkü Frida, Meksika'yla birlikte yeniden doğmuş olmayı istiyordu. Frida doğduktan kısa bir süre sonra annesi hastalandı ve ona süt veremedi. Bu dönemde onun için Kızılderili bir sütanne bulundu. Bu durum sıradan bir sütanne konusu olabilirdi. Ancak Frida yıllar sonra yaptığı resimlerden birinde sütannesinin Meksikalı yönünü vurgulayarak ön plana çıkaracaktı.

Tahta bacak Frida

Frida, annesini nazik, sevecen, zeki ama aynı zamanda zalim bir kadın olarak tanımlıyordu. Ayrıca annesi onun deyimiyle fanatik bir şekilde dindardı. Bunun yanında babasını, yazdığı günlüklerde her zaman mükemmel bir figür olarak tanımlamıştı. Babası, şefkatli kolları ve çalışkanlığıyla gözünde mükemmel sözcüğünün karşılığıydı. Ne zaman bir derdi olsa, babası anlayışla onun yanındaydı. 6 yaşında geçirdiği çocuk felcinden sonra özellikle başlamıştı bu kişilik analizi. Çünkü çocuklar bu hastalıktan solunum yetmezliği nedeniyle ölürken, babası onun en büyük motivasyon kaynağı olmuş ve Frida sağ bacağındaki incelmeye ile kurtulmuştu. Artık onun adı, Tahta Bacak Frida'ydı. Frida bacağına görüntüsünü kapatmak için giydiği uzun eteklerle, bu duruma sadece üzülebiliyordu.

Erkek çocuk gibi büyüyen Frida

Bir erkek çocuğu gibi büyümesine sebep, geçirdiği çocuk felcinin yansımaları olsa da, asıl sebebi babasının içten içe hiç erkek çocuğu olmadığı için üzüldüğünü bilmesiydi. Bir erkek çocuk gibi giyindi, davrandı, hatta okulda hep erkeklerle bir aradaydı. Ne kadar keskin görüşleri olduğunu bilsek de Frida aslında annesinin naif yönünü de almıştı. Frida üniversitede

Yıllarca geçirdiği hastalığın bıraktığı enkazı yaşayan Frida, tıp okumaya karar verdi. Çabalayan hırslı yanı tıp eğitimi için bir ilki başarmıştı. Çünkü Meksika'da Ulusal Hazırlık Okulu Tıp Eğitimi Bölümü'ne kabul edilen ilk kız öğrencilerden biriydi. Frida burada kendini sanat, felsefe, edebiyat alanlarında çok geliştirdi. Çünkü ilerde Meksika'da önemli adamlardan olacak Alejandro Gomez Arias, Jose Gomez Robleda ve Alfonso Villa, Frida'nın okul arkadaşlarıydı.

Bir hayatı değiştiren kaza

17 Eylöl 1925, Frida ve sevgilisi Alejandro Gomez Arias otobüsün peşinden koşup onu yakaladıklarında bile sıradan bir gündü, ta ki otobüs tramvayla çarpıncaya kadar. Birçok kişinin öldüğü kazada Frida ağır yaralı olarak kurtulmuştu. Kalın bir metal çubuk karnından girmiş kalçasından bel omurlarını zedeleyerek çıkmıştı. Frida'nın son hatırladığı güneşli bir günde çarpma sesinden sonra havada dağılan altın tozlarıydı. Frida hastaneye götürüldüğünde omurgasının bel bölgesinde üç yerin, köprücük kemiğinin ve iki kaburgasının da kırık olduğu anlaşıldı. Ayrıca sağ bacağı 11 yerden kırılmış, sol omzu çıkmış ve leğen kemiği de üç yerden kırılmıştı. Frida ölmesi beklenirken ayrılmış parçalarından yeniden bir bütün oldu. Bir aylık hastane yatışı ve hastalık boyunca 32 ameliyatından sonra Frida'nın yatalak bir hasta olarak kalacağı düşünöldü. Hayatı doktorlar, korseler ve yatağı arasında geçiyordu. Ama o acılarını yansıtmadı. 1954'te felçten incelmiş sağ bacağı kangren olmuştu, kesilecekti. Frida'nın hastalığı karşısında artık babasının da beli bükölmüştü. İşleri artık kötüye gidiyor, onun da sara nöbetleri artıyordu. Frida'nın bakım masraflarını artık karşılayamayan babası, çareyi evdeki değerli eşyaların satmakta bulmuştu. Piyanosu ve kitapları dışında her şey satıldı.

Babası her gün yeniden Frida için güçleniyor, Frida da acısını ve üzüntsünü ona hissettirmemeye çalışarak elinden gelen tek şey yapıyordu. Babası onu hayata bağlayan güçlü bir halattı, evet. Ama annesi de Frida'nın kendisine bakmaktan vazgeçmemesi için tavana bir ayna yaptırmayı akıl etmişti. İlk tepkisi parçalanmış bedenine karşı bir çığlık olsa da, sonra aklına gelen şey bu bedenin resimlerini yapmak oldu. Aynadaki kişi kendisinden çok uzakta ve bir o kadar da yakındı. Onunla yeniden tanışmak için bulduğu bu yol zamanla onu resme daha çok itecekti.

Daha çok resim Frida'yı iyileştirdi

Yattığı yerde elinde kağıdı kalem hiç eksik olmadı. Annesinin sürekli teşviğiyle Frida sürekli resim yaptı. Üstelik artık ağrılarıyla ancak bu şekilde baş edebiliyordu. Frida ilk portresini ilk aşkı Alejandro'ya hediye etti. Ancak genç adam Frida'yı bırakıp gitti. Frida acılarının üzerine ilk aşkının acısını da ekleyerek güçlendi. Resim onu iyileştirdi. Sonunda Frida renklerinden, portrelerinde, birleştirdiğı parçalarından yeniden doğdu. 1927 sonunda Frida yeniden yürüyordu.

Meksikalı Michalangelo ve Frida

Frida yeniden hayata döndüğünde artık sanatı daha çok hayatında tutması gerektiğini biliyor ve gerçekten iyi şeyler yapıp yapmadığını öğrenmek istiyordu. Sanatı politikadan ayırmadan bu çevreye yakın olmaya, onlarla davetlere katılmaya başladı. Hatta 1929'da Meksika Komünist Partisi üyesiydi. Amacı Meksikalı Michalangelo olarak tanınan önlü ressam Diego Rivera'ya ulaşmak, onun resimleri hakkındaki fikrini öğrenebilmektir. Sonunda Diego'yla tanışmanın bir yolunu bulduğunda vakit kaybetmeden onu ziyaret etti. Diego Frida'nın resimlerinden çok etkilenmişti. Frida ise Diego'ya aşık oldu. Hayat bir şekilde ilerledi ve Frida'nın ailesinin tepkilerine rağmen bu çift 21 Ağustos 1929'da evlendi. Düğünlerine aileden sadece babası geldi.

Frida ve Diego'nun evliliği

Frida, Diego'ya aşıktı. Sevildiğini de biliyordu ve Diego'nun başka kadınlara olan ilgisini de. Frida evliliklerinin ilk yılında hamile kaldı. Ancak Diego'yla yaşdığı anlaşmazlıklar sebebiyle bebeği aldırdı. Çift, Diego'nun duvar resmi siparişlerini almasıyla 1930'da Amerika'ya gitti. Burada Frida art arda iki düşük yaptı. Diego'nun başka kadınlara olan ilişkisi artık Frida'yı iyice yormuştu. Fırtınalı geçen evlilikleri artık bunu taşıyamıyordu ve 1939'da ayrıldılar. Ancak ne yapsalar kopamıyorlardı. Bir sene sonra yeniden evlendiler ve Frida'nın çocukluğunu geçirdiğı eve yerleştiler. Ne yaşarlarsa yaşasınlar, hatta Frida kendi adına ne hata yaparsa yapsın Diego onun için her zaman özel ve önemli oldu. Onun için şunları yazmıştı: "Başlangıç Diego... Yapıcı Diego... Çocuğum Diego... Ressam Diego... Babam Diego... Oğlum Diego... Sevgilim Diego... Kocam Diego... Dostum Diego... Anam Diego... Ben Diego... Evren Diego..." Frida yeri gelip onu yalnız bırakan, yeri gelip kendinden daha iyi resim yaptığı için kıskanan Diego'yu her şeyi saymıştı.

Değeri yaşarken bilinen sanatçı, Frida Kahlo

Frida, Diego'yla ikinci kez evlendiği dönemde sürrealist akımın öncü isimlerinden Andre Breton'un desteğiyle New York'ta bir sergi açtı ve bu sergi büyük ilgi gördü. Frida yaşarken değeri bilinen ender sanatçılardan biri olmuştu. Çünkü o sergide resimlerinin yarısı satıldı. Hatta 4 tablosunu ünlü aktör Edward G. Robinson satın aldı.

Uluslararası ünlü ressam, Frida Kahlo

Frida artık uluslararası bir üne sahipti. New York'tan sonraki sergisini Paris'te açtı. Picasso, Kandinsky başta olmak üzere birçok önemli ismin de sergiye ilgisi büyüktü. Louvre Müzesi, Frida'nın "Çerçeve" adını verdiği tablosunu satın aldı. Picasso, daha sonra Frida ile ilgili "Biz onun gibi insan yüzleri çizmeyi bilmiyoruz." yorumunu yaptı. Hatta Frida'ya duyduğu hayranlıkla bilinen Madonna, onun 70 eserinin 50 tanesini satın almıştır.

Frida'nın hayatı film oldu

Frida'nın insanın psikolojisini zorlayan hayatı, film oldu. Filmin başrolünde Salma Hayek ve yönetmen koltuğunda da Julie Taymor vardı.

Frida'nın en büyük özlemi

Sağlığı sık sık bozulsada, Frida bütün benliğini resme adanarak yaşıyordu. Hissettiği tüm güçle resim yaptı. Yine de hayatta en büyük iç geçirmesi kesinlikle sağlık sorunları değildi. Frida, hiçbir zaman sahip olamadığı hayali çocuğu Leonardo'yu hep çok özledi. Ona sahip olamadığı için de evcil hayvanlar besledi. 1941'de "Ben ve Papağanlarım" ve 1953'te "Maymunlarla Otoportre" adlı tabloları belki de Leonardo'ya birer hediye idi.

Frida Kahlo öldü

"La Esmeralda" sanat okulunda öğretim üyeliğine başladığında sağlığı artık onu daha çok yoruyordu. Her şeye rağmen bildiklerini aktarma aşkı bünyesini ayakta tutuyordu. Ama 1950'de daha önce olduğu ameliyatlara onu tekrar hastaneye yatırdı. Frida burada 9 ay kaldı. Temmuz 1953'te nihayet Frida'nın sağ bacağına kestiler. Şükürle olsun ki, Meksika'da ilk kişisel sergisini bu olaydan önce açmıştı. 13 Temmuz 1954'te Frida, acılarının üzerine başarılar ektiği hayatını akciğer ambolisi nedeniyle kaybetti. Ölmeden önce tamamladığı son tablosuna "Yaşasın Hayat" adını vermişti. Biz incir çekirdeğini doldurma cürretini gösteremeyecek acılarımızla hayattan bağımızı koparıırken; Frida, ölmek üzere olduğunu bildiği bir zamanda bile tablosuna "Yaşasın Hayat" adını verdi. Sanırım benim üzerine ütopyalar kurmama gerek yok bu yazının. Bu ancak bir paradoks olurdu ve zaten ne söylesem eksik. İyi ki geçtin bu dünyadan renklerinle Frida Kahlo...

Son Üç Dakika

Beyninde yankılanan tıkırtı sesleriyle uyandı. Çapaktan birbirine yapışmış kirpiklerini yavaş yavaş açmaya çalıştı. Öylece karanlığa baktı bir süre, belli ki gün kendini geceye teslim etmişti, boynun da derin bir sızı hissetti. Sağ elini boynuna doğru kaldırdığı esnada, kolunda ki acı ile uyku mahmurluğunu atıverdi. Acısına inat ellerini çıkaracağı iniltilere karşı ağzını kapadı. Ağrılarına rağmen onun için huzurlu olan 6 saat bitmişti. Başına üşüşen görüntülere üzölmeye başlayamadan bir tıkırtı daha duydu. Bunu takip eden dakikalarda adım seslerine dönüşen tıkırtılar...

Son üç dakika

" Yıldızların yol göstermekte alabildiğince cömert olan gecelere uğursuz dakikalar yakışmıyor bence. Üzölmeme bile fırsat vermiyor başlıyoruz yine..."

Çıkarttığı homurtu sesleriyle adamın geldiği duyulmaya başlandı merdivenlerden. Ah, nasılda işini biliyordu Leyla'nın korktuğunu fark ettiği her şeyi çekinmeden yapıyordu. Daha sonra kapının tokmak sesini işitti, bu bile kızgın demirin tenine bastırıldığı kadar acı vermişti Leyla'ya. "Korkmasaydı içimde ki çocuk titremezdi ellerim, seni parmaklarımın boğumları kadar bölebilirdim. Ağlamasaydı içimde ki çocuk tutulmazdı dilim ve seni çığlığımla öldürebilirdim. Kaç kere jiletler bir çocuk bir yetişkini? " Zorlukla hareket ettirdiği bacaklarını seri bir şekilde zemine sürterek geriye kaçmaya çalıştığıında fark etti duvara yaslı olduğunu. Nasıl geldiğini hatırlayamamıştı, sadece burada uyuyabildiği gibi bir gerçek vardı ve bu gerçek kızın kafasında bir ampul misali ışıldadı. Bulunduğu bu köşe zindanında ki en sevdiği yerdı. "zindan da sevdiğim bir yerin olması."Gülümsemeye dermanı olsaydı, gülümserdi.

Son bir dakika.

Adamın geleceği dakikaları sayarken başladı söylenmeye. Kalan son bir dakikasını iyi kullanmalıydı." Tanrım gerçekten sordun mu bana ve ben yaşamak istiyorum dedim mi sana? Günlerin kötü kopyasından başka hiçbir şey değilim, ne zamandır böyleyim? Gölgem özümden dürüst." Bileklerine baktı sonra " şu damarı keselim, çiçeği diri diri gömelim saksıyı kırılım. Dilimizi köze yapıştırıp susalım." Tokmak döndü ve kapı gittikçe daha fazla ışığın odaya girmesine müsaade ederek aralandı. "Aptal kapı." Bunun ne kadar haklı bir hakaret olduğunaysa hiçbir zaman açıklayamadı.

Son on dört saniye.

Adamın yanına gelmesine on dört saniye kalmıştı. Aslında oda o kadar uzun değildi ama adamın gerilim merakı kaçınılmaz sonu altı saniye geciktirmişti. Eğlencesini ikinci plana attığı günlerde yanına sekiz saniyede ulaşırđı. Yürüyüş sırasında adam pantolonunun kemerini çıkardı, Leyla bu görüntüden iğrendi. Eğer midesinde çıkaracağı bir şey olsaydı her defasında kusardı.

Kafasını kaldırmamıştı, ayaklarını izliyordu adamın. "Korkmuyorum artık ellerimi ısıtan gölgemi keşfedeli. " En azından buna inanan bir düşünce biçimi vardı, vücudu ise duruma olan muhalefetliğini sürdürdü, bunu hızlanan nefesinden, buz kesen ayaklarından, titreyen ellerinden, bir de ...

Önünde duran adamın ağzından alayla çıkan sözcükler yerçekiminden fazla etkilendiklerini düşündürecek bir süratle düşerek Leyla'nın saçlarına çarpıp, çarptıkları yerleri kızarttı. Dolaşık ve yıpranmış saçlarının arasından kaymayı başaranlar, boynuna bir kat acı daha ekledi. Kalbi tekledi Leyla'nın

Sıradaki hamleyi bekledi! Duvardan gelen çınlama sesi... Bu adam gerçekten klişe, diye

Son Üç Dakika

düşündü bu sefer. Sonra da eğer bunları duysaydı kuduracağını. Adamın kudurmuş sahneleri gözünün önüne gelirken Leyla'yı alaycılığa itip yüzünde bir gülümseme bırakacağı sırada gelen darbe kafasında ki harfleri bir çorbaya çevirdi. Bu kez de gülümseyemedi.

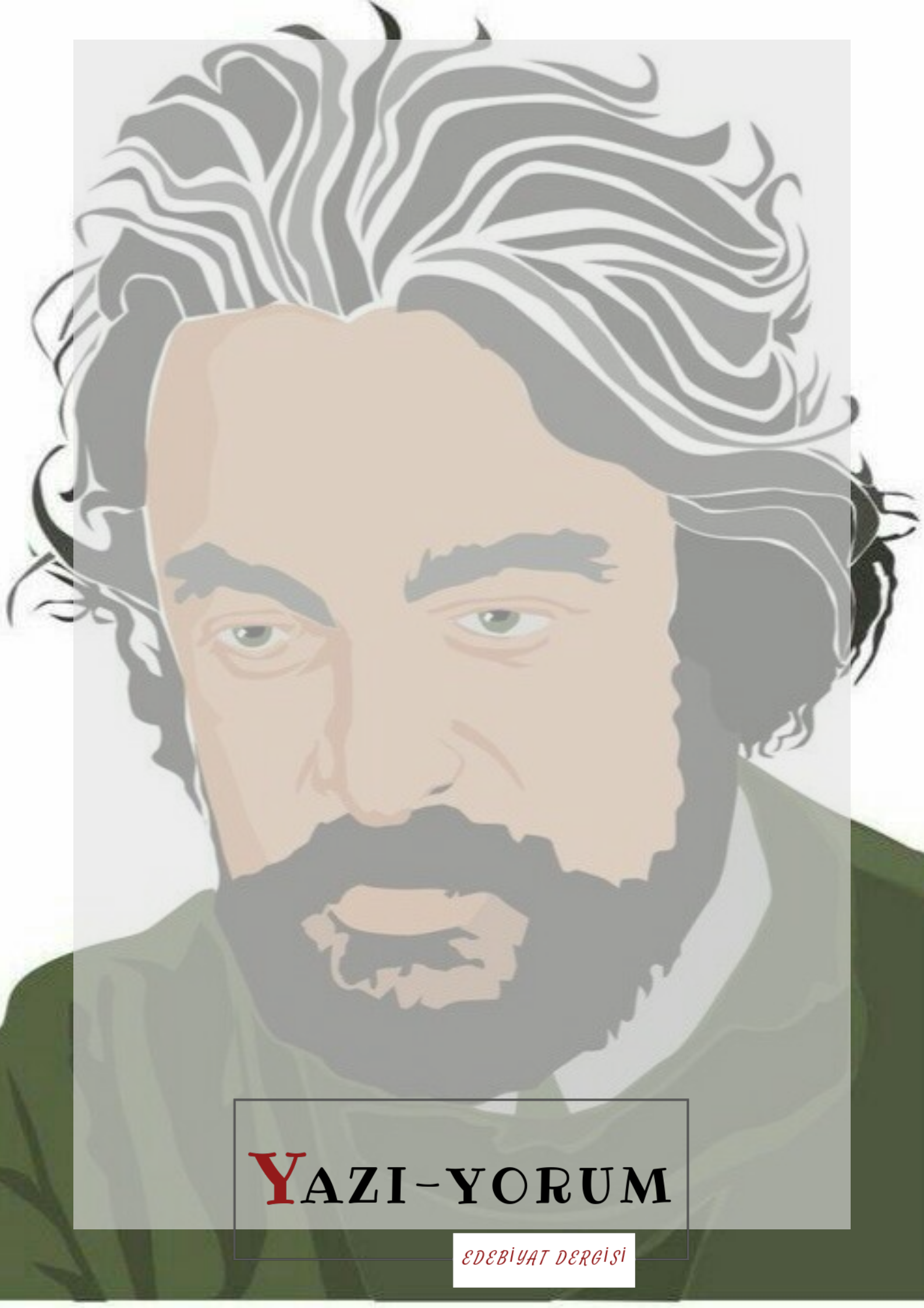
Tekrar kalbi tekledi.

Darbe sol dirseğinin üstüne gelmişti. "Aptal kemer" Harfleri toparlayabildiğine şaşırmişti. Kemer aptaldı, çünkü canını acıtıyordu. Daha acıklı tabirler bulmaya vakti yoktu. Darbeler arası düşünme süresi vermek adamın pek tarzı değildi.

Kollarına inen on iki keskinlikten sonra hissizlik başlamıştı. Aslında yediden sonrasından emin bile değildi. Bu sefer ki düşüncelerini beklemediği bir acı böldü. "Bu da nereden aklına geldi aptal herif" Kelimelerin dağılmasına izin vermeden. "Boynuma ne yaptın şimdi?" Boynunu nasıl o hâle getirdiğini kavrayamamıştı, ama köprücük kemiğine doğru süzülen sıcaklıktan pek de basit bir şey olmadığını anladı, Bir şeyin yere çarpma sesini duymasıyla dikkati dağıldı, bakışları istemsizce sol tarafa kaydı. "Kilit mi? Aptal kilit, keskinliğin takdiri hak ediyor gerçekten" dedi bu kez.

Üçüncü aşamaya geldiklerini koluna gömülen parmaklardan anladı. Adam Leyla'yı ayağa kaldırmaya çalıştığı ilk seferde başarısız oldu, buna sinirlendi, ardından onun da aklına gelen anılarla eğlenmişti. Eğlenmişti çünkü bir gün önceki sürprizin başkahramanı ayaklardı. Adamın cep telefonundan gelen gürültüyle neşesi bölünmeseydi, Leyla'nın kolundan elini çekmeseydi, hıçkırmaya başlaması kaçınılmazdı. Aslında eskiden olsa odaya girdiği andan itibaren yalvarıyor olurdu. Artık acısını tasvir etmeye gerek duymuyordu, ne kadar ağladığını da.

Ancak adam kapıyı çarparak çıkınca anladı gittiğini. Bu sırada zaten yere düşmüş ve uyandığı pozisyonu almıştı. Pansuman ihtiyacı falan hissetmiyordu. Gerek yoktu. Kendiliğinden iyileşirdi. Daha önce hep iyileşmişti. Ama izler... Onlar her yerdeydi. Daha yeni uyandığı gerçeği umurunda bile olmazken kapanan gözlerine hiç karşı koymadı. Klişeliklerle dolu geçen dakikalardan sonra son klişeyi de tamamlayıp kabuslardan kurtulmayacağını bildiği uykuya adımlarını attı. Son klişesi üç kelimeydi, kalbini her gün parçalara ayıran üç kelime. Kemerden ve anahtardan daha keskin olan o 'aptal' üç kelime döküldü dudaklarından, "İyi geceler, baba."

YAZI-YORUM

EDEBİYAT DERGİSİ